



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

Žalobkyně:

DAVO CAR, s.r.o., IČO 27934799
sídlem U Tvrze 669/40b, Malešice, 108 00 Praha 10
zastoupena advokátkou JUDr. Michaelou Šerou
sídlem Revoluční 1003/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému:

Česká obchodní inspekce
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 11. 9. 2014, č. j. ČOI 79747/14/O100/1000/14/VY/ŠT

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.
Základ sporu

- 1. Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 12. 11. 2014 domáhala u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 11. 9. 2014, č. j. ČOI 79747/14/O100/1000/14/VY/ŠT (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České

obchodní inspekce Středočeského a HL. město Prahu a ze dne 24. 4. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR02/1409180.004/15/ZLM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým

byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 150.000 Kč pro porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992, o ochraně spotřebitele, ve znění do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobkyně v postavení prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele dopustila tím, že porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik, které byly v rozporu s požadavky odborné péče a byly způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, neboť při kontrole provedené dne 3. 7. 2013 na adrese autobazaru Olbramovice 203 u prodávaného vozidla A6 3,0 Tdi Quattro, VIN: x, uváděla nepravdivý údaj o stavu najetých kilometrů ve výši 96 000 km, ačkoliv věděla, že vozidlo má ve skutečnosti najeto více, když v zápisu o technickém stavu vozidla je uvedeno: „vozidlo skutečně najeto cca. 160tis.“, což bylo potvrzeno i vypracovaným znaleckým posudkem č. 3256/2013, dle kterého již k datu 2. 9. 2011 byl stav najetých kilometrů 134 255 km.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně v podané žalobě popsala průběh řízení před správním orgánem a v dalším textu žaloby uvedla následující žalobní body.
3. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla porušení zásady materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), poněvadž zjištěný skutkový stav neobstojí, neboť nebyl dostatečně zjištěn.
4. Žalobkyně konkrétně namítla nestandardní průběh kontroly, simulované koupě osobního automobilu A6 3,0 Tdi Quattro, VIN: x (dále jen „automobil“), neboť kontrolující osoby proces koupě v polovině ukončily. Žalobkyně neměla možnost dokončit celý proces prodeje automobilu tak, jak obvykle probíhá. Postup žalovaného byl nepředvídatelný, jelikož se odlišoval od předchozích kontrol, při kterých kontrolující osoby ukončily kontrolu až na konci procesu prodeje vozidla. Postup žalobkyně nebyl nikdy ze strany žalovaného zpochybněn. K postupu prodeje žalobkyně uvedla, že v případě, že zájemce projeví zájem o koupi jakéhokoli automobilu, tak zájemci (i) předloží dostupné podklady; (ii) řádně jej informuje o technickém a právním stavu; (iii) řádně a úplně jej informuje o případných nesrovnalostech v dokumentaci a sděleních.
5. Kontrolující osoby však proces koupě přerušily před tím, než žalobkyně mohla jakýkoliv z uvedených bodů začít realizovat. Žalobkyně neměla možnost osobám provádějícím kontrolu předložit veškeré podklady k automobilu ani je řádně informovat o všech skutečnostech souvisejících s automobilem. Kontrolující osoby tedy nemohly být informovány o tom, že existují pochybnosti, zda automobil má skutečně najeto 96.000 km, jak je uvedeno na tachometru. Dále žalobkyně uvedla, že ve všech případech nechává vyhotovovat osvědčení (report) společnosti Cebia, spol. s r. o., který je součástí složky s doklady k jakémukoliv automobilu. V předmětné věci byl report č. CR-L989-12-0002470 ze dne 24. 11. 2012 součástí složky k dotčenému automobilu. Pokud by žalovaná neměla v úmyslu kupující informovat o pochybnostech o počtu najetých kilometrů, je otázkou, proč

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

by reporty nechávala vyhotovovat. Dále zdůrazňuje, že v takovém případě by reporty nenechávala ve složce k příslušnému vozidlu.

6. Dále žalobkyně namítla, že není pravdou, že by si musela být vědoma toho, že údaj na stavu tachometru je nepravdivý. Žalobkyně si nechává vyhotovit report, nicméně report není nikdy zcela spolehlivý. Žalobkyně nemá legální možnost, jak bez pochyb objektivně ověřit údaj o počtu najetých kilometrů. Z toho důvodu žalobkyně údaje o stavu ujetých kilometrů dle protokolů Cebia neuváděla již přímo na vozidle, ale až v průběhu procesu prodeje, a to s poučením, že protokoly Cebia nelze považovat za směrodatné. Údaj o stavu najetých kilometrů uvedený v protokolu nemusí být pravdivý a ani uvedením údajů z protokolu by žalobkyně nepředkládala pravdivé údaje. Žalobkyně zdůrazňuje, že nevěděla a ani nemohla vědět, jaký je skutečný stav najetých kilometrů automobilu. Jinou možnost jak zjistit skutečný stav najetých kilometrů nemá, maximum je právě pořízení reportů společnosti Cebia. Na tom nic nemění ani poznámka v zápisu o technickém stavu automobilu, na níž odkazuje žalovaný v rozhodnutí, jelikož se jedná toliko o informativní údaj, který byl žalobkyni sdělen při původní koupi automobilu. Žalobkyně jej z vlastní iniciativy zanesla do zápisu o technickém stavu.
7. Z výše uvedeného žalobkyně dovozuje, že žalovaný nemohl dostatečně zjistit skutkový stav v intencích § 3 správního řádu. Jelikož by dokončení procesu nákupu automobilu vneslo světlo do úplnosti a korektnosti jednání žalobkyně vůči zákazníkům, byla žalobkyně připravena o možnost uplatnit výše popsany stav minimálně jako polehčující okolnost. V tomto žalobkyně spatřuje porušení povinnosti stanovené v § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
8. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla nesprávné rozhodnutí o sankci.
9. Pod bodem A) zopakovala, že pokud by správní orgány hodnotily úplný skutkový stav, musely by dospět k závěru, že k porušení zákona o ochraně spotřebitele nedošlo, žalobkyně nespáchala správní delikt a uložení pokuty není na místě.
10. Pod bodem B) namítla, že sankce měla být uložena v nižší výši, neboť správní orgány chybně vyhodnotily přítěžující a polehčující okolnosti ve všech hodnocených aspektech, tedy způsobu, následků i okolností spáchání správního deliktu.

Nesprávné zohlednění způsobu spáchání správního deliktu

11. Žalobkyně k nesprávnému zohlednění způsobu spáchání správního deliktu namítla, že byla porušena zásada dvojího přičítání, když v prvostupňovém rozhodnutí a následně i v napadeném rozhodnutí bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že jsou na žalovanou kladeny vyšší nároky vzhledem k tomu, že je podnikatelem zaměřujícím se na prodej ojetých vozidel. Pojem podnikatel je dle zákona o ochraně spotřebitele definován a naplněn právě postavením kontrolované osoby a tato skutečnost nesmí být při hodnocení správního deliktu zohledněna dvakrát, resp. ještě jako přítěžující okolnost.
12. Dále zde namítla, že požadavek vynaložení odborné péče v žádném případě nezanedbala. V této souvislosti odkázala na argumentaci k prvnímu žalobnímu bodu. Dále doplnila, že skutečnost, že prověřuje údaje o stavu tachometru, je důkazem vynaložení odborné péče. Provozovatel autobazaru, který není prvním vlastníkem vozidla, nikdy nemůže se 100% jistotou říci, kolik kilometrů ten který automobil najezdil. Žalobkyně uskutečnila fakticky jediné opatření, aby možnost případného porušení zákona o ochraně spotřebitele

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

eliminována, když pořídila report, který založila do složky automobilu, čímž požadavek odborné péče naplnila. Správní úřady však nezohlednily, že žalobkyně učinila opatření, aby skutečný stav najetých kilometrů prověřila.

Nesprávné zohlednění následku jednání

13. K nesprávnému zohlednění následku jednání, namítla, že nemůže obstát argument, dle kterého následkem užití nepravdivého údaje o stavu najetých kilometrů mohlo u spotřebitele dojít k obchodnímu rozhodnutí, které by jinak neučil a ke vzniku finanční újmy. Žalobkyně k uvedenému argumentu správních orgánů namítla, že v procesu koupě je vždy sdělen údaj o případných nesrovnalostech v dokladech a technickém stavu vozidla, a teprve poté spotřebitel činí závazné obchodní rozhodnutí o koupi vozidla. K tíži žalobkyně nemůže jít skutečnost, že proces kontroly byl ze strany žalované ukončen v jeho polovině. Žádné finanční újma spotřebiteli tedy ani nemohla vzniknout.

Nezohlednění okolností, při kterých došlo ke správnímu deliktu

14. Žalobkyně namítla, že jako k přitěžující okolnosti bylo poukázáno na značný rozdíl mezi počtem najetých kilometrů a skutečným stavem uváděným žalobkyní. Žalobkyně zopakovala, že pokud by byla provedena kontrola po dobu úplného procesu koupě automobilu, spotřebitel by byl seznámen s reportem společnosti Cebia, věděl by tedy o nesrovnalostech v počtu najetých kilometrů. Dále namítla, že údaj o skutečném počtu najetých kilometrů není možné bezpečně zjistit, nelze při stanovení sankce vycházet ze zjištěného rozdílu.

Nezohlednění polehčujících okolností ve prospěch žalobkyně

15. Žalobkyně namítla, že jako polehčující skutečnost nebylo vzato v potaz, že se žalobkyně porušení zákazu používání nekalých praktik dopustila poprvé. Výrazněji by mělo být přihlédnuto ke skutečnosti, že druhý vůz žádné pochybení nevykazoval.
16. V potaz měla být vzata dobrá víra kontrolované osoby a posoudit, zda učinila vše, co je v jejích silách, aby porušení zabránila (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 49/2004 – 74). Toto však správní orgány v potaz vůbec nevzaly a naopak vynaložení odborné péče spočívající v prověřování stavu najetých kilometrů v konečném důsledku zhodnotily jako okolnost svědčící v neprospěch žalobce.
17. Pod bodem C) žalobkyně namítla nepřiměřenou výši uložené sankce.
18. Žalobkyně namítla, že výše udělené pokuty je zcela zjevně nepřiměřená okolnostem případu a popírá zásady správního trestání. Chybí řádné odůvodnění výše pokuty. Při rozhodování o uložení pokuty oba správní orgány porušily zásadu předvídatelnosti správního rozhodnutí (legitimního očekávání) stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu, čímž došlo k porušení zásady zneužití správního uvážení dle § 2 odst. 2 správního řádu.
19. K nepřiměřenosti pokuty žalobkyně namítla, že se jedná o exemplární potrestání, aniž by důvod spočíval v okolnostech případu. Poukázala na medializaci kauz a speciální akce zaměřené na tzv. přetáčení tachometrů. Namítla, že pokuta je třikrát vyšší než předchozí pokuty udělované konkurentům. Razantní zvýšení pokuty mělo být hlouběji a přesvědčivěji odůvodněno. Pokuta sice byla uložena v zákonném rozmezí, avšak v souladu s ustálenou judikaturou a s ohledem na základní zásady správního uvážení, ji žalobkyně hodnotí jako zneužití práva (viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Z odůvodnění rozhodnutí nejsou zřejmé důvody, které vedly správní orgány k odchýlení se od správní praxe.
21. V třetím žalobním bodě žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí, které shledává v nezdůvodnění výrazného nárůstu udělené pokuty, když není zřejmé proč oproti předchozím případům, za které byly uloženy pokuty 50.000 Kč, je nyní uložena pokuta ve výši 150.000 Kč. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 1 As 39/2004-75 a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150.

Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s následujícím odůvodněním:
23. K námitce žalobkyně co do odborné péče, kterou dokládá osvědčením Cebia, žalovaný uvedl, že žalobkyně opomíjí zcela zásadní fakt, že měla k dispozici doklad o tom, že stav tachometru neodpovídá skutečně ujetému počtu kilometrů. Údaj o počtu ujetých kilometrů je uveden v zápise o technickém stavu motorového vozidla ze dne 26. 9 2012 (k roku 2011 mělo vozidlo dle zápisu najeto 134.000 km), a dále je v něm uvedeno „*vozidlo skutečně najeto cca 160tis.*“. Tento zápis je žalobkyní podepsán, a tedy jí musel být znám. Žalobkyně však s tímto spotřebitelem neseznámila a dále uváděla, že vozidlo má najeto 96.000 Kč. Žalovaný proto nesouhlasí s názorem, že žalobkyně nemohla zjistit skutkový stav.
24. Argumentace ohledně protokolu Cebia se jeví rozporná, když žalobkyně se na jedné straně domnívá, že protokoly svědčí zásadním způsobem v její prospěch, na druhé straně však popírá jejich relevanci. Dále uvádí, že neměla vědomost o odlišném stavu tachometru od skutečnosti, avšak současně v tomto směru přiznává pochybnosti. Úmyslně snižuje význam údajů uvedených v zápise o technickém stavu. Žalovaný považuje skutkový stav za prokázaný.
25. K námitce průběhu kontroly žalovaný uvedl, že se jí zabýval v napadeném rozhodnutí. Pojem obchodní rozhodnutí je dle předpisů EU třeba vykládat extenzivně, tj. tento pojem nezahrnuje výlučně okamžik koupě vozidla, ale i předcházející rozhodnutí spotřebitele, zda vůbec a za jakých podmínek produkt zakoupí. Spotřebitel potřebuje disponovat rozhodujícími informacemi včas, ideálně na počátku rozhodovacího procesu. Je tedy zásadní, aby tyto informace měl k dispozici již v okamžiku seznamování se s nabídkou umístěnou na internetu či přímo v provozovně. Žalovaný dále podotýká, že i pokud žalobkyně zapomněla na informace uvedené v zápise o technickém stavu vozidla, tak závěr o pravděpodobné manipulaci s tachometrem získala, jak sama připouští, i z osvědčení Cebia. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že žalobkyni nebylo při kontrole umožněno provést vůči spotřebiteli obvykle prováděné úkony, neboť jediný přípustný okamžik, ve kterém měla být skutečnost ohledně neodpovídajícího počtu ujetých kilometrů spotřebiteli sdělena, je již okamžik nabídky.
26. K namítané nepřiměřené výši pokuty žalovaný uvedl, že na uložené pokutě se významnou měrou projevila výše rozdílu žalobkyní deklarovaném a reálném počtu najetých kilometrů, neboť takový rozdíl se projevuje na opotřebení vozidla a především ovlivňuje jeho cenu.
27. K námitce přitěžující skutečnosti spočívající v postavení žalobkyně jako podnikatele, žalovaný uvedl, že žalobkyni není přičítáno její postavení podnikatele, ale skutečnost, že na internetových stránkách deklaruje, že se v této oblasti pohybuje dlouhou, tímto způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prezentace utvrzuje spotřebitele v domnění, že disponuje značnými znalostmi a zkušenostmi. Současně v něm vyvolává dojem, že se na jí poskytované služby může spolehnout.

Replika žalobkyně

28. Žalobkyně v replice ze dne 28. 5. 2015 opětovně namítla nepřiměřenost sankce a dále se zabývala výší sankcí, které byly uloženy za obdobné jednání jiným subjektům.
29. Dále zde navrhl, aby soud eventuálně upustil od uložení trestu za správní delikt anebo jej snížil.

IV.

Řízení před správním orgánem

30. Z obsahu správního spisu předloženého soudu vyplynulo následující.
31. V kontrolním protokole ze dne 3. 7. 2013 je uvedeno, že na prodejní ploše bylo náhodně vybráno ke kontrole vozidlo, ve kterém byla umístěna cedule s informacemi Audi A6, 3,0 TDi Quattro, rok výroby 2009, 2967 ccm, 176 KV, zakázka č. A2/1036, najeto 96 000 km, cena 335 000 Kč.
32. V zápise o technickém stavu motorového vozidla ze dne 26. 9. 2012 je uvedeno, že tachometr vozidla byl vyměněn v roce 2001 při 134.000 km, vozidlo skutečně najeto cca 160 tis.
33. V Cebia reportu ze dne 24. 11. 2012 je ke stavu vývoje tachometru uvedeno, že v roce 2011 došlo k jeho snížení z 134 000 na 60.000.

III.

Posouzení žaloby

34. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. *Dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.*
36. *Dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se zakazuje užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.*
37. *Dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užít nepravdivý údaj.*
38. *Dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik,*
39. Nejprve soud považuje za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016-27, dle kterého „se [o]dpovědnosti za nekalou obchodní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

praktiku spočívající v uvedení nepravdivého údaje o tom, že skutečný počet ujetých kilometrů souhlasí se stavem tachometru [§ 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/2011 Sb., o ochraně spotřebitelů] nemůže prodávající zprostit (§ 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele) tím, že před nabízením a prodejem provedl kontrolu vozidla v databázi soukromé společnosti, která sama uvádí, že údaje v ní obsažené mohou být nepřesné či neúplné“. S ohledem na citovaný rozsudek, tedy nemůže obstát názor žalobkyně, že svým povinností jakožto prodejce ojetých vozidel dostatečně dostála, v případě, že pořídila report od společnosti Cebia. Ostatně i žalobkyně uvádí, že reporty nejsou spolehlivé. Žalobkyně se nemůže zprostit odpovědnosti za skutečný stav najetých kilometrů s odkazem na report. Pokud si je tedy žalobkyně vědoma nespolehlivosti reportů, je nepochybně porušením odborné péče, pakliže se na ně bez dalšího spoléhá. Dále soud zdůrazňuje, že se jedná o odpovědnost objektivní.

40. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla porušení zásady materiální pravdy.
41. Konkrétně namítla nestandardní průběh kontroly, simulované koupě osobního automobilu, neboť kontrolující osoby proces koupě v polovině ukončily. Žalobkyně tak neměla možnost dokončit celý proces prodeje automobilu tak, jak obvykle probíhá, a tedy neměla možnost osobám provádějícím kontrolu předložit veškeré podklady k automobilu ani je řádně informovat o všech skutečnostech souvisejících s automobilem.
42. Dále žalobkyně namítla, že není pravdou, že by si musela být vědoma toho, že údaj na stavu tachometru je nepravdivý.
43. Soud zdůrazňuje, že žalobkyni je kladeno za vinu, že uváděla nepravdivý údaj o stavu najetých kilometrů ve výši 96 000 km, ačkoliv věděla, že vozidlo má ve skutečnosti najeto více, když v zápisu o technickém stavu vozidla je uvedeno: „vozidlo skutečně najeto cca. 160tis“.
44. V projednávané věci je tedy podstatou sporu, zda se žalobkyně dopustila porušení zákazu klamavých praktik ve smyslu § 4 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitelů, když u předmětného automobilu uváděla, že má najeto 96 000 km, přičemž si musela být vědoma skutečnosti, že tento údaj s ohledem na zápis o technickém stavu vozidla nemůže být pravdivý.
45. Soud zde podotýká, že ve věci není sporné, že přímo u předmětného automobilu bylo žalovanou deklarováno, že má najeto 96.000 km (údaj uveden na vozidle vystaveném na prodejní ploše). Rovněž není sporné, že žalobkyně si byla vědoma zápisu o technickém stavu motorového vozidla ze dne 26. 9. 2012, ve kterém bylo uvedeno, že tachometr vozidla byl vyměněn v roce 2001 při 134.000 km a vozidlo skutečně najeto cca 160 tis.
46. Obrana žalobkyně proti uložené pokutě spočívá v tvrzení, že pakliže by nebyla kontrola ukončena před dokončením procesu prodeje automobilu, žalobkyně by kontrolující informovala o skutečnosti, že deklarovaný stav najetých kilometrů ve výši 96.000 km nemusí být pravdivý.
47. Soud podotýká, že dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj. Toto ustanovení je nutno vykládat tak, že klamavý údaj nesmí být použit během celého procesu prodeje. Soud tedy nemůže souhlasit s argumentací žalobkyně spočívající v tom, že nekalé obchodní praktiky by se nemohla dopustit v případě, že by následně během kontroly kupujícímu sdělila, že deklarovaný najetý stav kilometrů nemusí odpovídat skutečnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

48. Ze sdělení žalobkyně dále plyne, že případný nesoulad kupujícím sděluje až v závěru procesu prodeje, což je dle názoru soudu nepřipustné, neboť až do sdělení pochybností uvádí kupující v omyl o pravdivosti deklarovaných údajů. Kupující tak při utváření úsudku ohledně výhodnosti koupě je ovlivňován nepravdivými údaji a následně dodatečné sdělení pochybností o pravdivosti tvrzených údajů již nemusí mít náležitý vliv na jeho úsudek. Postup žalobkyně při prodeji automobilu byl tedy způsobilý podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele.
49. Žalobkyně si musela být bez pochyb vědoma skutečnosti, že údaj o počtu najetých kilometrů ve výši 96.000 Kč není pravdivý, a to zejména s ohledem na zápis o technickém stavu vozidla, který je žalobkyní podepsán, a pochybnosti u ní musely být vyvolány i reportem od společnosti Cebia.
50. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že údaj o počtu najetých kilometrů v zápise o technickém stavu vozidla má pouze informativní povahu a není směrodatný. Soud je přesvědčen, že právě tento údaj má v nyní projednávaném případě stěžejní informativní hodnotu, neboť jen stěží si lze představit situaci, že (původní) prodávající při prodeji automobilu záměrně uvede vyšší počet najetých kilometrů. Proávajícímu by z tohoto postupu neplynula žádná výhoda. Naopak údaj o počtu najetých kilometrů má rozhodující vliv na cenu prodávávaného automobilu, kdy automobil s nižším nájezdem má vyšší hodnotu než automobil s vyšším nájezdem, a tedy by se tímto postupem prodejce připravil o část kupní ceny reflektující vyšší údaj o počtu najetých kilometrů.
51. Dále soud dodává, že jediným přípustným okamžikem, kdy žalobkyně mohla kupujícím (kontrolujícím) sdělit své pochyby o pravdivosti deklarovaných údajů o skutečném stavu najetých kilometrů, je samotný počátek koupě, resp. tyto pochybnosti měly být uvedeny přímo u automobilu na prodejní ploše. Namísto toho však žalobkyně u předmětného automobilu v průběhu procesu prodeje uváděla údaj o počtu najetých kilometrů, o kterém věděla, že nemůže být pravdivý.
52. Postup prodeje, při kterém žalobkyně zákazníkům nabízí ke koupi automobil, u kterého vědomě deklaruje nesprávný počet najetých kilometrů, s tím, že až ke konci procesu prodeje jim sdělí, že počet najetých kilometrů nemusí být pravdivý, je dle názoru soudu nepochybně nekalou obchodní praktikou ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť je způsobilý podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele, a to už jen z toho důvodu, že kdyby na začátku procesu prodeje uvedla žalobkyně správný počet najetých kilometrů, tak by spotřebitel ani nemusel uvažovat o koupi předmětného vozidla. Při postupu prodeje žalobkyně však spotřebitel může nabýt přesvědčení o výhodnosti koupě vozidla a dodatečné sdělení informace o možném neodpovídajícím stavu najetých kilometrů již nemusí mít náležitý vliv na jeho rozhodnutí o koupi vozidla.
53. Soud dospěl k závěru, že správní orgán se nedopustil pochybení, pakliže kontrolu ukončil před koncem procesu prodeje automobilu. Rovněž správní orgán dostatečně a náležitě zjistil skutkový stav v souladu s požadavky § 3 správního řádu.
54. Soud tedy shledal námitku ohledně porušení zásady materiální pravdy za nedůvodnou. Rovněž neshledal důvodnou námitku, dle které není pravdou, že by si žalobkyně musela být vědoma toho, že údaj na stavu tachometru je nepravdivý, a to již pouze s ohledem na údaje obsažené v zápise o technickém stavu vozidla, které ji byly známy.
55. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla nesprávné rozhodnutí o sankci.

56. K písmenu A), ve kterém žalobkyně namítla, že k porušení zákona o ochraně spotřebitele nedošlo, soud odkazuje k vypořádání prvního žalobního bodu, dle kterého je nepochybné, že žalobkyně porušila zákon o ochraně spotřebitele.
57. Pod písmenem B) namítla, že sankce měla být uložena v nižší výši, neboť správní orgány chybně vyhodnotily přitěžující a polehčující okolnosti ve všech hodnocených aspektech, tedy způsobu, následků i okolností spáchání správního deliktu.
58. *Dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.*
59. *Dle § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele se za správní delikt uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) tohoto ustanovení.*
60. Předně soud podotýká, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 150.000 Kč, která představuje toliko 3 % z maximální zákonné výše pokuty, která mohla být uložena (§ 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele). Správní orgán se tedy při ukládání pokuty držel výrazně při spodní hranici zákonné sazby.
61. Zákon o ochraně spotřebitele v § 24b odst. 2 vymezuje kritéria, ke kterým se přihlédne při výměře pokuty. Kterými jsou zejména způsob spáchání deliktu; jeho následky; okolnosti, za nichž byl spáchán.

Způsob spáchání deliktu

62. Správní orgány ohledně kritéria způsobu spáchání přestupku nevzaly v potaz, zda byl delikt spáchán konáním či opomenutím. Přihlédly však ke skutečnosti, že se žalovaná na internetových stránkách prezentovala jako zkušená odbornice, která patří jedno z prvních míst mezi autobazary. Rovněž přihlédla ke skutečnosti, že žalobkyni byl skutečný údaj o počtu najetých kilometrů znám.
63. Dle názoru soudu lze s hodnocením správních orgánů ohledně způsobu spáchání deliktu souhlasit. Pakliže se žalobkyně prezentovala jako zkušená a odborně zdatná, nepochybně to mohlo mít vliv na spotřebitele, při tvorbě úsudku ohledně koupě vozidla.
64. Za stěžejní při výměře pokuty soud však považuje skutečnost, že žalobkyně si byla vědoma skutečného stavu najetých kilometrů u předmětného automobilu, avšak v rozporu s touto vědomostí u předmětného automobilu uváděla nižší počet najetých kilometrů. Dle názoru soudu, měly správní orgány této skutečnosti při výměře pokuty dát i větší význam.
65. K hodnocení způsobu spáchání deliktu žalobkyně namítla, že v rozporu se zákazem dvojího přičítání, byla vzata v potaz přitěžující okolnost, že je podnikatelem. Soud tuto námitku považuje za nedůvodnou, neboť jak bylo uvedeno výše, správní orgány přihlédly ke skutečnosti, že se žalobkyně prezentovala jako zkušená odbornice, nikoliv ke skutečnosti, že je podnikatelkou.
66. Dále žalobkyně namítla, že nebylo jako k polehčující okolnosti přihlédnuto ke skutečnosti, že vynaložila odbornou péči tím, že sama stav tachometru prověřovala. K této námitce soud předně odkazuje k vypořádání prvního žalobního bodu a dodává, že žalobkyně si byla vědoma nesprávnosti jí udávaných údajů o počtu najetých kilometrů, a to zejména s ohledem na zápis o technickém stavu vozidla. Dále soud zdůrazňuje, že žalobkyně v otázce odborné péče odkazuje na report společnosti Cebia, avšak z toho reportu je rovněž zřejmé, že si musela být vědoma skutečného stavu najetých kilometrů, který však

kontrolujícím nesdělila. Dle názoru soudu tedy nelze u žalobkyně hovořit o vynaložení odborné péče a už vůbec ne o dobré víře. Naopak skutečnost, že věděla o skutečném stavu najetých kilometrů a neuvedla ho, je nutno pokládat za hrubé porušení jejich povinností a za přítěžující okolnost, jak již bylo uvedeno výše.

Následky správního deliktu

67. Správní orgány k následkům správního deliktu uvedly, že údaj o stavu najetých kilometrů je u ojetého vozu jednou z podstatných, ne-li nejdůležitější informací, který spotřebitele ovlivňuje při koupi vozu. Spotřebitel by mohl být poškozen i ve finanční sféře, pokud by koupil automobil, který má ve skutečnosti najeto o cca 64 000 km více.
68. Rovněž s tímto názorem soud souhlasí, neboť dle názoru soudu je počet ujetých kilometrů při koupi ojetého automobilu jedním z rozhodujících kritérií a má zcela zásadní dopad na cenu prodáváného automobilu. Spotřebitel by vůbec nemusel uvažovat o koupi předmětného automobilu, kdyby mu byla znám skutečný údaj o najetých kilometrech. Kdyby koupil automobil s ohledem na mylnou představu o počtu najetých kilometrů, mělo by to za následek zásah do jeho finanční sféry v rozsahu, jaký představuje rozdíl ceny automobilu s deklarovaným počtem najetých kilometrů a skutečným počtem najetých kilometrů.
69. Námitka žalobkyně, dle které spotřebiteli žádná škoda či finanční újma nemohla vzniknout, neboť by byl spotřebitel seznámen s veškerými podklady, nemůže v nyní projednávané věci obstát. Soud zde opětovně odkazuje na vypořádání prvního žalobního bodu a zdůrazňuje, že klamavým postupem žalobkyně při prodeji mohl být spotřebitel ovlivněn v úsudku koupě předmětného vozidla, a tedy mu škoda mohla nepochybně vzniknout.
70. Soud tedy neshledal námitku ohledně nemožnosti vzniku škody za důvodnou.
Okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán.
71. Správní orgány přihlédly, jako k polehčujícím okolnostem, za kterých byl spáchán správní delikt, ke skutečnosti, že žalobkyně porušila zákon o ochraně spotřebitele prvně a v případě druhého kontrolovaného vozidla nebylo zjištěno pochybení.
72. Jako k přítěžujícím okolnostem pak přihlédly k rozdílu mezi uváděným a skutečně najetým počtem kilometrů.
73. Ohledně okolností, za nichž byl správní delikt spáchán, žalobkyně namítla, že pokud by byla provedena kontrola po dobu úplného procesu koupě automobilu, spotřebitel by byl seznámen s reportem společnosti Cebia, věděl by tedy o nesrovnalostech v počtu najetých kilometrů. Soud zde podotýká, že uvedenou námitku žalobkyně vznášá téměř v každé své námitce (žalobním bodě). Soud zde proto odkazuje na své předchozí závěry, zejména na vypořádání prvního žalobního bodu.
74. Dále namítla, že údaj o skutečném počtu najetých kilometrů není možné bezpečně zjistit a při stanovení sankce nelze vycházet ze zjištěného rozdílu. Proto o této skutečnosti nelze uvažovat jako o přítěžující.
75. K uvedené námitce soud předně konstatuje, že ke skutečnosti spočívající v rozdílu (nesouladu) žalobkyní uváděného počtu najetých kilometrů a skutečného počtu, nebylo přihlédnuto jako k přítěžující okolnosti, nýbrž tato skutečnost je samotnou podstatou spáchaného správního deliktu. Jako k přítěžující skutečnosti bylo správními orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správně přihlédnuto k rozsahu rozdílu deklarovaných a skutečně najetých kilometrů, neboť velikost rozdílu v počtu deklarovaných a skutečně najetých kilometrů má vliv na cenu automobilu.

76. Dále zde soud zdůrazňuje, že odpovědnost žalobkyně je objektivní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016-27; případně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 49/2004 – 74, na který odkazuje sama žalobkyně), tedy námitku, dle které nelze bezpečně zjistit stav najetých kilometrů musí soud odmítnout.
77. Žalobkyni lze dát za pravdu, že pakliže by report Cebia zfalšovala, bylo by to nepochybně přítěžující okolností. Obdobně přítěžují okolností však je i okolnost spočívající ve skutečnosti, že žalobkyně s ohledem na report Cebia nemohla být v dobré víře a jím deklarovaném stavu najetých kilometrů.

Polehčující okolnosti

78. Konečně se soud zabýval námitkou, dle které nebyly zohledněny polehčující okolnosti.
79. K tvrzeným polehčujícím okolnostem spočívajícím ve skutečnostech, že žalobkyně porušila zákon o ochraně spotřebitele prvně a v případě druhého kontrolovaného vozidla nebylo zjištěno pochybení, soud konstatuje, že tyto byly správními orgány při rozhodnutí o výši pokuty vzaty v potaz. Tedy tato námitka je nedůvodnou.
80. Dále žalobkyně jako polehčující okolnost odkazuje na svou dobrou víru. Soud zde zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla vzhledem ke své vědomosti o skutečném stavu najetých kilometrů v dobré víře, tedy i tuto námitku shledal soud za nedůvodnou.
81. Pod písmenem C) žalobkyně namítla nepřiměřenou výši uložené sankce.
82. Nepřiměřenost spatřuje ve skutečnosti, že v jiných případech byly ukládány nižší pokuty, jejichž průměr činil 58.750 Kč. Pokutu, která byla uložena žalobkyni, považuje za exemplární. Tento žalobní bod dále rozvedla v replice, kde se zabývala vztahem rozdílu deklarovaného a skutečného počtu najetých kilometrů na výši pokuty, přičemž dospěla k závěru, že jí mohla být uložena pokuta cca 66.000 Kč.
83. K uvedené námitce soud konstatuje, že rozdíl mezi deklarovaným a skutečným počtem najetých kilometrů je nepochybně jedno ze stěžejních kritérií při určení výše pokuty, avšak není jediné rozhodující, viz výše uvedené body k výši pokuty a § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Při stanovení výše pokuty tedy nelze vyjít pouze z porovnání deklarovaného a skutečného počtu najetých kilometrů a už vůbec nelze k jednomu kilometru rozdílu mezi deklarovaným a skutečně najetým počtem kilometrů přiřadit peněžní ekvivalent (peněžní konstantu) a takto vypočítat celkovou pokutu, jak to činí žalobkyně.
84. Ze statistiky předložené žalobkyní však nejsou zřejmé ostatní přítěžující a polehčující okolnosti, ke kterým správní orgány ve srovnávaných případech při ukládání pokut přihlídl. K uvedené statistice lze tedy přihlédnout pouze rámcově. Soud konstatuje, že dle přiložené statistiky se pokuty pohybují průměrně v řádu desetitisíců, přičemž všechny uložené pokuty se drží spodní hranice zákonné sazby. Soud tedy neshledal, že by pokuta uložená v nyní projednávané věci nějak významně převyšovala pokuty v jiných věcech.
85. Dále soud konstatuje, že z ničeho neplyne, že by uložená pokuta měla být exemplární.

86. Soud zde konstatuje, že dle jeho názoru je pro určení výše pokuty v nyní projednávané věci stěžejní, že žalobkyně si byla vědoma rozdílu mezi deklarovaným a skutečným stavem najetých kilometrů a záměrně se snažila svým postupem při prodeji tuto informaci před spotřebitelem zatajit.
87. Soud tedy shledal i tuto žalobní námitku za nedůvodnou.
88. Závěrem k výši udělené pokuty soud konstatuje, že ji shledal za přiměřenou vzhledem k závažnosti deliktu a okolnostem případu, nebyla tedy uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Soud podotýká, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, přičemž správní orgány by si pravděpodobně obhájily i uložení vyšší pokuty, a to zejména s ohledem na vědomost žalobkyně o nesprávném údaji o počtu najetých kilometrů. Soud tedy neshledal, že by pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, tedy neshledal důvody pro snížení pokuty dle § 78 odst. 1 s. ř. s., jak alternativně navrhovala žalobkyně.
89. Konečně se soud zabýval třetím žalobním bodem, ve kterém žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí, které shledává v nezdůvodnění výrazného nárůstu udělené pokuty, když není zřejmé, proč ve srovnání s předchozími případy, za které byly uloženy pokuty 50.000 Kč, je nyní uložena pokuta ve výši 150.000 Kč.
90. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 1 As 39/2004-75 a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150.
91. Soud neshledal ani námitku co do nepřezkoumatelnosti za důvodnou, neboť z napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě kterých zjištění správní orgány založily svá rozhodnutí a ve věci není pochyb o tom, že žalobkyně skutečně spáchala správní delikt, který je jí kladen za vinu.
92. K námitce nepřezkoumatelnosti s ohledem na výši pokut uložených v jiných řízeních soud odkazuje na předešlý bod (písmeno C).
93. Konečně soud konstatuje, že v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí se správní orgány řádně zabývaly přitěžujícími i polehčujícími okolnostmi. Rovněž řádně a v souladu se zákonem zdůvodnily výši uložené pokuty.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

94. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.
95. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního *a contrario*, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.
- 96.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. dubna 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu